

KARTA ZESPOŁU ARCHIWALNEGO

NUMER ZESPOŁU

487

KATEGORIA

A

NAZWA ZESPOŁU

Czarnów

PRZEKAZUJĄCY

WUG Kancelaria Tajna

WYKONAWCA SPISU

AD

ROK PRZEKAZANIA

2014

MIEJSCOWOŚĆ

Czarnów

GMINA

Kamienna Góra

POWIAT

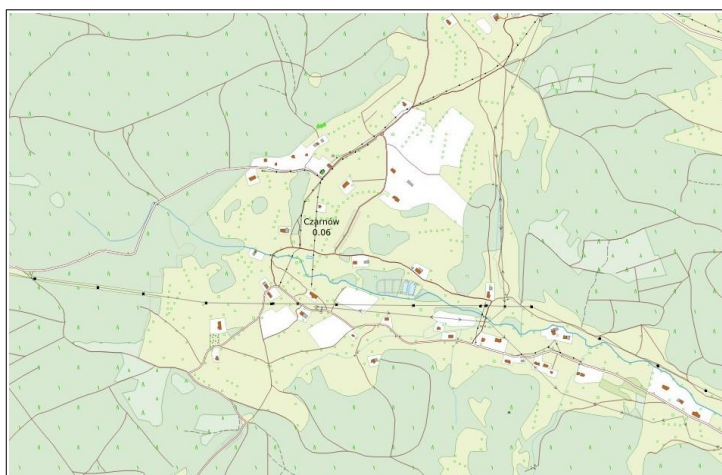
Kamienna Góra

WOJEWÓDZTWO

dolnośląskie

REJON DOKONANEJ EKSPLOATACJI

Czarnów

CHARAKTERYSTYKA ZESPOŁU ARCHIWALNEGO

ZAKRES CHRONOLOGICZNY

—

—

—

IŁOŚĆ JEDNOSTEK

—

DOK. KARTOGRAFICZNA

6

SUMA

6

IŁOŚĆ PODJEDNOSTEK

—

14

14

IŁOŚĆ mb

—

IŁOŚĆ SKANÓW

—

14

14

ZAKRES POSIADANEJ DOKUMENTACJI

TEKST: brak

KARTOGRAFIA: mapy wyrobisk górniczych.

–

RYS HISTORYCZNY

ZAKŁAD GÓRNICZY	Czarnów		
METODA EKSPLOATACJI	podziemna		
PRZEDSIĘBIORCA			
NAZWA ZŁOŻA	—		
RODZAJ KOPALINY	arsen, srebro, nikiel, cyna, miedź		
NAZWA TG	—		
NAZWA OG	—		
ROZPOCZĘCIE EKSPLOATACJI	—	ZAKOŃCZENIE EKSPLOATACJI	—
KONCESJA I WYGASZENIE	—		

Kopalnia znajdowała się w rejonie wsi Czarnów (obecnie w gminie Kamienna Góra, powiat kamiennogórski, województwo dolnośląskie).

W 1838 r. w Czarnowie została uruchomiona kopalnia rudy arsenu i miedzi (później także ołowiu i pirytu) „Evelinensglück”. W latach 20. XX w. do zakładu przyłączono pola górnicze kopalni rud antymonu „Hoffnung”, kopalni złota „Ernst Zeit” oraz kopalni złota, miedzi i siarki „Goldwiese”. W związku z kryzysem gospodarczym roboty górnicze w rejonie Czarnowa zostały wstrzymane w 1926 r.

W 1952 r. Centralny Zarząd Kopalnictwa Rud Nieżelaznych podjął roboty geologiczno-poszukiwawcze na terenie nieczynnej kopalni Evelinensglück. Jak wynika z opracowania M. Madziarza [1]: „Złoże udostępnione było dwiema sztolniami – górną (na poziomie 749 m) i dolną, pełniącą rolę głównej – transportowej i odwadniającej (na poziomie 685 m). Po upadzie złoże udostępniono ślepym szybem pochyłym oraz szeregiem szybków międzypoziomowych. W latach 1952–1955 przeprowadzono na złożu w Czarnowie wiele prac poszukiwawczych, kopalnianych i powierzchniowych: szybikowo-szurfowych. Stwierdzono konieczność przebudowy wyrobisk udostępniających złoże. Przebudowano na długości 350 m główną sztolnię »Eweliny«, wybito ok. 100 m szybków poszukiwawczych na wychodniach złoża, przebudowano i odwodniono ok. 100 m ślepych szybów do poz. 618 oraz przebudowano i upędzono ok. 900 m chodników poszukiwawczych i wentylacyjnych. Częściowo odwodniono zatopione wyrobiska poniżej poziomu sztolni odwadniającej (na poziomie 685 m), aż do poziomu 593 m. Stwierdzono, że sztolnia ta osiąga złoże w odległości 325 m od wlotu z powierzchni”. Ostatecznie nie zdecydowano się na ponowne uruchomienie eksploatacji na tym terenie.

Bibliografia

1. Madziarz M., *Kopalnie „Czarnów”, „Miedzianka” i „Stara Góra” w poszukiwaniach okruszczenia uranowego oraz rud metali w latach 40. i 50. XX w.*, [w:] *Dzieje górnictwa – element europejskiego dziedzictwa kultury*, t. 2, red. P.P. Zagożdżon, M. Madziarz, Wrocław 2009.
2. Madziarz M., *Stan rozpoznania historycznie eksploatowanych sudeckich złóż polimetalicznych w świetle wyników powojennych prac geologiczno-poszukiwawczych*, „Prace Naukowe Instytutu Górnictwa Politechniki Wrocławskiej. Studia i Materiały” 2009, nr 36.